

Kwartaalupdate

Bestuurdersaansprakelijkheid

Q4 2022

Introductie

Auteurs: [Vincent Terlouw](#), [Suzanne van Aalst](#) en [Boaz van Honk](#)

In het vierde kwartaal van 2022 zijn op www.rechtspraak.nl weer verschillende uitspraken gepubliceerd waarin de ingestelde vordering gegrond was op bestuurdersaansprakelijkheid. Het betrof 5 uitspraken van de Hoge Raad, 9 conclusies van de advocaat-generaal bij de Hoge Raad, 22 uitspraken van de gerechtshoven en 43 van rechtbanken.

In deze Kwartaalupdate Bestuurdersaansprakelijkheid voor Q4 2022 is een selectie gemaakt uit deze uitspraken. De navolgende onderwerpen komen aan bod:

- 01. Bestuurdersaansprakelijkheid een verrassingsbeslissing?**
(Hoge Raad 9 december 2022) 2
- 02. Privé aansprakelijkheid bestuurder voor een onbetaald gebleven factuur van een advocaat**
(door de vennootschap waarvan hij bestuurder is.)
(Gerechtshof 's-Hertogenbosch 11 oktober 2022) 4
- 03. Persoonlijke aansprakelijkheid bestuurder wegen het aanwenden van gelden voor andere schulden binnen de groep van geldlener.**
(Gerechtshof Amsterdam 11 oktober 2022). 8
- 04. Bestuurdersaansprakelijkheid en rekening-courantvordering op bestuurder.**
(Rechtbank Rotterdam 5 december 2022) 11

01

Bestuurdersaansprakelijkheid een verrassingsbeslissing?

(Hoge Raad 9 december 2022)

Deze zaak gaat over een mislukte samenwerking bij het op de markt brengen van een afslankbeugel. De afslankbeugel voldoet niet aan de (wettelijke) vereisten hetgeen tot een toerekenbare tekortkoming aan de zijde van producent Small Bite en haar bestuurder leidt volgens de rechtbank Den Haag. Zij zijn hoofdelijk aansprakelijk voor de door de wederpartij dientengevolge geleden schade. Geen bestuurdersaansprakelijkheid dus.

Bij het [gerechtshof](#) is de uitkomst hetzelfde, maar de grondslag niet. Het hof oordeelt dat de bestuurder niet hoofdelijk aansprakelijk kan worden gehouden op grond van niet-nakoming van zijn contractuele verplichtingen uit hoofde van de samenwerkingsovereenkomst. De bestuurder is – in tegenstelling tot wat de rechtbank oordeelde – geen partij bij de samenwerkingsovereenkomst. Ik verwijs graag naar r.o. 49 van het hof voor een nadere toelichting.

De wederpartij had in haar uitgebreide memorie van antwoord op pagina 55 en 56 echter ook betoogd dat als deze bestuurder niet op basis van toerekenbaar tekortkomen in de nakoming van zijn contractuele verplichtingen kon worden aangesproken, hij dan op grond van onrechtmatige daad hoofdelijk aansprakelijk zou zijn voor de geleden schade. Ik verwijs graag naar r.o. 2.1 van het arrest van de Hoge Raad waarin een overzicht wordt gegeven van de weinig fraaie berichten van deze bestuurder aan de wederpartij.

Het hof gaat hier in mee en stelt in r.o. 50 dat de bestuurder door de beledigende, grove en lasterlijke uitingen en de daaruit voortvloeiende oncoöperatieve houding de samenwerking heeft gefrustreerd en een onwerkbare situatie heeft gecreëerd. De bestuurder heeft daarmee ernstig verwijt gehandeld en kan daarom persoonlijk (hoofdelijk naast Small Bite) aansprakelijk worden gehouden voor de schade van de wederpartij. De bestuurder stelt cassatie in tegen de uitspraak van het gerechtshof en klaagt dat het hof in r.o. 50 ten onrechte de grondslagen van de vordering van

de wederpartij heeft aangevuld, buiten de rechtsstrijd is getreden dan wel een verrassingsbeslissing heeft gegeven door de vordering toe te wijzen op grond van bestuurdersaansprakelijkheid.

Prof. mr. T. Hartlief heeft als procureur-generaal in zijn [conclusie van 20 mei 2022](#) geconcludeerd dat het oordeel van het hof geen stand zou moeten houden. Indien het oordeel van het hof op bestuurdersaansprakelijkheid is gegrond, heeft het hof volgens hem inderdaad een ontoelaatbare verrassingsbeslissing genomen. Een en ander wordt toegelicht in r.o. 3.10.

Uiteraard is het laatste woord aan de Hoge Raad en die denkt er anders over. De Hoge Raad oordeelt op 9 december 2022 dat het hof haar boekje niet te buiten is gegaan. In r.o. 3.1.2. refereert de Hoge Raad aan het feit dat er in de memorie van grieven, memorie van antwoord en tijdens het pleidooi wel is gesproken over bestuurdersaansprakelijkheid. Overigens waren dit feitelijk niet meer dan korte verwijzingen daaraan. Desalniettemin acht de Hoge Raad dit voldoende om te oordelen dat het gerechtshof aldus niet de grondslagen van de vordering van de wederpartij van de bestuurder heeft aangevuld. Het gerechtshof is volgens de Hoge Raad daarmee evenmin buiten de rechtsstrijd van partijen getreden en heeft geen ontoelaatbare verrassingsbeslissing gegeven. De klacht faalt.

Deze kwestie leert ons een aantal zaken. Ten eerste dat het voor een eisende partij verstandig is om – als daar gronden voor zijn – de vordering jegens een bestuurder niet alleen op een contractuele verhouding te baseren wanneer zij denkt dat dit mogelijk is, maar ook te kijken naar buitencontractuele grondslagen. Daarnaast leert het de gedaagde partij om goed naar de processtukken van de wederpartij te kijken om te zien of de grondslag waarop de vordering aanvankelijk is ingesteld, niet uitgebreid wordt. Al is het door middel van een summiere opmerking ergens diep in een processtuk opgenomen. Ook dergelijke – wellicht zelfs terloopse grondslagen – kunnen je de das om doen. Tenslotte is het voor de bestuurder belangrijk om deze later in de procedure opgekomen bestuurdersaansprakelijkheidsvordering alsnog te gaan melden onder een eventuele bestuurdersaansprakelijkheidsverzekering. Mogelijk kan daar dan alsnog dekking worden verkregen en wordt het leed (deels) verzacht.

02

Privé aansprakelijkheid bestuurder voor een onbetaald gebleven factuur van een advocaat (door de vennootschap waarvan hij bestuurder is)

(Gerechtshof 's-Hertogenbosch 11 oktober 2022)

In deze zaak staat de vraag centraal of de bestuurder persoonlijk aansprakelijk is jegens een advocaat die een vordering heeft op de vennootschap waarvan hij bestuurder is.

De betreffende bestuurder had zich namens zijn vennootschap ICCS tot een advocaat gewend in verband met een arrest van een gerechtshof waartegen ICCS in cassatie wilde gaan. De advocaat heeft ICCS in dat kader een negatief cassatieadvies gestuurd. Voor haar werkzaamheden heeft zij ICCS een factuur doen toekomen die door ICCS onbetaald is gebleven.

In de door de advocaat daarop aanhangig gemaakte procedure heeft de kantonrechter ICCS veroordeeld tot betaling. Op een later moment heeft de kantonrechter ook de bestuurder veroordeeld tot betaling van het door ICCS aan de advocaat verschuldigde bedrag. Daartoe heeft de kantonrechter – kort gezegd – overwogen en geoordeeld dat als onvoldoende gemotiveerd betwist is komen vast te staan dat, toen de advocaat de betreffende opdracht van ICCS kreeg, ICCS al zo'n zes jaar geen onderneming meer voerde en ICCS ook niet beschikte over liquiditeit die haar in staat stelde tot betaling. Door namens ICCS aan de advocaat opdracht te geven, wetende dat ICCS haar contractuele verplichting tot betaling van het loon niet zou kunnen nakomen en vervolgens niet zelf zorg te dragen voor betaling daarvan heeft de bestuurder een toerekenbare onrechtmatige daad jegens de advocaat gepleegd.

De bestuurder heeft vervolgens hoger beroep ingesteld en (onder meer) gegriefd tegen het oordeel van de kantonrechter dat hij aansprakelijk is voor het niet betalen

van de factuur door ICCS.

Bij de beoordeling stelt het hof het krachtens vaste rechtspraak geldende uitgangspunt voorop:

Bij benadeling van een schuldeiser van een vennootschap door het onbetaald en onverhaalbaar blijven van diens vordering kan, naast de aansprakelijkheid van de vennootschap ook, afhankelijk van de omstandigheden van het concrete geval, grond zijn voor aansprakelijkheid van degene die als bestuurder (i) namens de vennootschap heeft gehandeld dan wel (ii) heeft bewerkstelligd of toegelaten dat de vennootschap haar wettelijke of contractuele verplichtingen niet nakomt. In beide gevallen mag in het algemeen alleen dan worden aangenomen dat de bestuurder jegens de schuldeiser van de vennootschap onrechtmatig heeft gehandeld waar hem, mede gelet op zijn verplichting tot een behoorlijke taakuitoefening als bedoeld in art. 2:9 BW, een voldoende ernstig verwijt kan worden gemaakt.

Voor de onder (i) bedoelde gevallen is in de rechtspraak de maatstaf aanvaard dat persoonlijke aansprakelijkheid van de bestuurder van de vennootschap kan worden aangenomen wanneer deze bij het namens de vennootschap aangaan van verbintenissen wist of redelijkerwijze behoorde te begrijpen dat de vennootschap niet aan haar verplichtingen zou kunnen voldoen en geen verhaal zou bieden, behoudens door de bestuurder aan te voeren omstandigheden op grond waarvan de conclusie gerechtvaardigd is dat hem ter zake van de benadeling geen persoonlijk verwijt gemaakt kan worden. In de onder (ii) bedoelde gevallen kan de betrokken bestuurder voor schade van de schuldeiser aansprakelijk worden gehouden indien zijn handelen of nalaten als bestuurder ten opzichte van de schuldeiser in de gegeven omstandigheden zodanig onzorgvuldig is dat hem daarvan persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt. Van een dergelijk ernstig verwijt zal in ieder geval sprake kunnen zijn als komt vast te staan dat de bestuurder wist of redelijkerwijze had behoren te begrijpen dat de door hem bewerkstelligde of toegelaten handelwijze van de vennootschap tot gevolg zou hebben dat deze haar verplichtingen niet zou nakomen en ook geen verhaal zou bieden voor de als gevolg daarvan optredende schade. Er kunnen zich echter ook andere omstandigheden voordoen op grond waarvan een ernstig persoonlijk verwijt kan worden aangenomen (vgl. HR 8 december 2006, ECLI:NL:HR:2006:AZ0758).

In dat kader overweegt het hof dat dat voor zover de kantonrechter deze maatstaf heeft miskend, de grieven slagen. Echter, vanwege het navolgende leidt dat niet tot een andere uitkomst.

De advocaat heeft aan haar vordering ten grondslag gelegd dat de bestuurder, doordat hij namens ICCS aan haar opdracht heeft gegeven tot het verstrekken van cassatieadvies, wetende dat ICCS haar contractuele verplichting tot betaling van haar factuur niet zou kunnen nakomen en vervolgens niet zelf zorg te dragen voor betaling van de factuur van de advocaat een toerekenbare onrechtmatige daad jegens haar heeft gepleegd.

Aangezien de kern van het aan de bestuurder gemaakte verwijt daarin is gelegen dat hij ICCS niet in staat heeft gesteld de vordering van de advocaat te voldoen, begrijpt het hof deze stelling aldus dat volgens de advocaat sprake is van verhaalsfrustratie of betalingsonwil, de hiervoor onder (ii) bedoelde gevallen dus.

Daartoe heeft de advocaat gesteld dat, toen de bestuurder namens ICCS aan haar opdracht gaf tot het verstrekken van het cassatieadvies, ICCS al zo'n zes jaar geen onderneming meer voerde, haar activiteiten had gestaakt en niet beschikte over de liquiditeit die haar in staat stelde tot betaling van een advocaat. De advocaat wijst er verder op dat de laatste jaarrekening van ICCS 4 jaar vóór het verstrekken van de opdracht is gedeponneerd; nadien zijn geen jaarrekeningen meer opgemaakt.

Naar het oordeel van het hof is komen vast te staan dat op het moment van het aangaan van de overeenkomst van opdracht met de advocaat ICCS al geruime tijd geen activiteiten meer ontplooid. Verder is als onweersproken vast komen te staan dat de deurwaarder onder ICCS geen verhaalsmogelijkheden heeft aangetroffen. Door in de hiervoor genoemde omstandigheden te bewerkstelligen dan wel toe te laten dat de advocaat niet werd voldaan treft de bestuurder naar het oordeel van het hof als bestuurder van ICCS een ernstig verwijt.

Waar de bestuurder betoogt dat de kantonrechter de zogeheten Beklamel-norm verkeerd heeft toegepast door zijn aansprakelijkheid enkel te gronden in het – volgens de bestuurder door de advocaat geenszins aangetoonde – feit dat ICCS al geruime tijd

geen activiteiten ontplooide ziet hij er volgens het hof aan voorbij dat hier niet gaat om een Beklamel-situatie, maar om verhaalsfrustratie, waarbij de kern van het aan de bestuurder gemaakte verwijt daarin is gelegen dat hij ICCS niet in staat heeft gesteld de vordering van de advocaat te voldoen. Let er bij het voeren van verweer tegen een aansprakelijkstelling van een bestuurder in privé dus op, op welke grondslag de aansprakelijkstelling is gebaseerd (de gevallen zoals bedoeld onder (i) óf onder (ii)).

Ook het eigen schuld verweer van de bestuurder, namelijk dat de advocaat wist van de financiële situatie van ICCS, althans deze had moeten onderzoeken, slaagt naar het oordeel van het hof niet. Het hof stelt voorop dat het juist is dat als een schuldeiser op de hoogte is van financiële problemen bij de vennootschap, dit een relevante omstandigheid kan zijn, maar de bestuurder heeft onvoldoende feiten en omstandigheden aangevoerd waaruit kan worden afgeleid dat de advocaat op enigerlei wijze had moeten voorzien dat ICCS zelf geen verhaal zou bieden. Het enkele feit dat de advocaat al dan niet uit het handelsregister had kunnen opmaken dat ICCS geen activiteiten (meer) had, is daartoe onvoldoende. Voor zover de bestuurder heeft betoogd dat op de advocaat een onderzoeksplicht rustte, vindt dat in zijn algemeenheid geen steun in het recht.

Het hof komt derhalve net als de kantonrechter tot de conclusie dat de bestuurder persoonlijk aansprakelijk is jegens de advocaat voor haar onbetaald gebleven factuur.

03

Persoonlijke aansprakelijkheid bestuurder wegens het aanwenden van gelden voor andere schulden binnen de groep van geldlener.

(Gerechtshof Amsterdam 11 oktober 2022)

Kort gezegd, heeft deze zaak betrekking op de vraag of appellanten – bestaande uit drie bv's en 1 natuurlijk persoon - op grond van bestuurdersaansprakelijkheid aansprakelijk zijn op grond van artikel 2:11 en 2:9 BW. In eerste aanleg heeft de rechtbank de vorderingen van eiser (Simba) toegewezen. Deze zaak betreft het door appellanten ingestelde hoger beroep.

Simba heeft aan Boot B.V. geld geleend voor de ontwikkeling en constructie van twee schepen. Appellante is indirect bestuurder van Boot B.V. Simba meent te hebben gedwaald bij het aangaan van de overeenkomst van geldlening, omdat appellante verzwegen heeft dat zijn echtgenote geen toestemming ex artikel 1:88 BW zou verlenen voor het overeengekomen hoofdelijk schuldenaarschap van appelante. Daarnaast meent Simba dat Boot B.V. toerekenbaar tekortgeschoten is in de nakoming van de overeenkomst, onder meer door het betaalde bedrag voor andere doeleinden aan te wenden dan de ontwikkeling en constructie van de twee schepen. Ten slotte voert Simba aan dat appellante op grond van bestuurdersaansprakelijkheid persoonlijk kan worden aangesproken.

De rechtbank heeft geoordeeld dat de overeenkomst met betrekking tot schip 1 onder invloed van dwaling tot stand gekomen is zodat Simba deze kon vernietigen, dat er ten aanzien van schip 2 geen overeenkomst tot stand gekomen is en dat appellante op grond van bestuurdersaansprakelijkheid ook in privé aangesproken kan worden tot terugbetaling van de gevorderde bedragen. In dit hoger beroep komen appellanten met zes grieven op tegen deze beslissing en de daaraan ten grondslag gelegde motivering. Deze grieven strekken in de kern tot afwijzing van alle vorderingen van Simba.

Ten eerste stelt het hof vast dat Boot B.V. toerekenbaar is tekortgeschoten in de nakoming van de overeenkomsten van geldlening. Gezien de aarde van de prestatie, is nakoming blijvend onmogelijk, zodat Simba bevoegd was de overeenkomsten te ontbinden. Dit betekent dat Boot B.V. gehouden is tot terugbetaling aan Simba van de betaalde bedragen.

Vervolgens komt het hof toe aan de vraag of Boot 2 B.V. als bestuurder van Boot B.V. en, op de voet van artikel 2:11 BW, appellante in privé op basis van bestuurdersaansprakelijkheid aangesproken kan worden tot terugbetaling van de geldleningen. Het hof beantwoordt deze vraag bevestigend.

Als uitgangspunt dient daarbij het navolgende. Het gaat in dit geval om benadeling van een schuldeiser van een vennootschap door het onbetaald en onverhaalbaar blijven van diens vordering. Ter zake van deze benadeling zal naast de aansprakelijkheid van de vennootschap mogelijk ook, afhankelijk van de concrete omstandigheden van het geval, grond zijn voor aansprakelijkheid van degene die als bestuurder heeft bewerkstelligd of toegelaten dat de vennootschap haar wettelijke of contractuele verplichtingen niet nakomt. In een dergelijk geval mag in het algemeen alleen dan worden aangenomen dat de bestuurder jegens de schuldeiser van de vennootschap onrechtmatig heeft gehandeld indien hem persoonlijk een voldoende ernstig verwijt kan worden gemaakt. Van een dergelijk ernstig verwijt zal in ieder geval sprake kunnen zijn als komt vast te staan dat de bestuurder wist of redelijkerwijze had behoren te begrijpen dat de door hem bewerkstelligde of toegelaten handelwijze van de vennootschap tot gevolg zou hebben dat deze haar verplichtingen niet zou nakomen en ook geen verhaal zou bieden voor de als gevolg daarvan optredende schade ([HR 8 december 2006, ECLI:NL:HR:2006:AZ0758](#)).

Het hof heeft hiervoor vastgesteld dat Boot B.V. in strijd met haar contractuele verplichtingen de van Simba ontvangen bedragen heeft besteed aan lopende verplichtingen binnen de groep van appellanten, waaronder het betalen van crediteuren van een gelieerde entiteit. Dit heeft Boot B.V. gedaan op een moment waarop de gelieerde entiteit al in financieel zwaar weer verkeerde. Volgens appellanten is dat namelijk gedaan om het concern te “redden”. De handelwijze van appellanten heeft er echter toe geleid dat Boot B.V. achterbleef als een lege huls, omdat de geldleningen uiteindelijk werden aangewend ten behoeve van de gelieerde entiteit/het concern

en het geld dus uit (het vermogen van) Boot B.V. werd gehaald. Uit de eigen stelling van appellanten volgt ook dat Boot B.V. zonder verdere betalingen door Simba niet meer aan haar verplichtingen kon voldoen.

Van deze handelwijze kan de (indirect) bestuurders van Boot B.V., en dus uiteindelijk appellante in privé, persoonlijk een voldoende ernstig verwijt worden gemaakt. Appellante is overal persoonlijk bij betrokken geweest, van de totstandkoming van de overeenkomsten tot het aanwenden van de eerste tranche van de leningen voor de betaling van crediteuren van de gelieerde entiteit en Boot 2 B.V. Appellante heeft het geld welbewust (ook) ingezet voor de betaling van openstaande schulden die niets van doen hadden met de ontwikkeling en constructie van de schepen. Appellante was ook volledig op de hoogte van de financiële situatie van de groep en heeft voorzien dan wel had moeten voorzien dat Boot B.V. geen verhaal zou bieden voor de vorderingen van Simba. Hij heeft immers zelf naar voren gebracht dat hij gelet op die financiële omstandigheden, geen andere mogelijkheid zag om de continuïteit van de groep te waarborgen dan de door Simba verstrekte gelden te gebruiken voor de betaling van crediteuren van de gelieerde entiteit en Boot 2 B.V. Onder deze omstandigheden is het handelen van appellante in privé als (indirect) bestuurders van Boot B.V. onrechtmatig en zijn zij hoofdelijk aansprakelijk voor de terugbetaling van de door Simba betaalde bedragen. Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank.

04

Bestuurdersaansprakelijkheid en rekening-courantvordering op bestuurder

(Rechtbank Rotterdam 5 oktober 2022)

In deze zaak wordt een bestuurder door de curator aangesproken op grond van onbehoorlijk bestuur en tot terugbetaling van een rekening-courantvordering.

Transport B.V. is op verzoek van een schuldeiser op 16 februari 2021 in staat van faillissement verklaard. Zij hield zich tot haar faillietverklaring met name bezig met het exploiteren van een transportbedrijf. Persoon B ("de Bestuurder") was enig bestuurder en aandeelhouder van Transport B.V. De bestuurder exploiteert naast Transport B.V. een eenmanszaak. De bestuurder had met Transport B.V. een rekening-courant verhouding.

De vorderingen van de curator – A tot en met C - zien met name op het tekort van de boedel vanwege onbehoorlijk bestuur. Vordering D betreft een vordering van Transport B.V. op de bestuurder uit hoofde van een openstaand rekening-courantsaldo van EUR 506.129,05.

Tijdens de mondelinge behandeling heeft de curator aangegeven dat toewijzing van vordering D kan leiden tot een overschot van de boedel, omdat het boedeltekort lager is dan het openstaande rekening-courantsaldo. De curator heeft ter zitting aangegeven dat als vordering D wordt toegewezen voor een bedrag van minimaal € 380.000,00 er geen behoefte meer bestaat aan een beslechting van de overige geschilpunten. Dit betekent dat de rechtbank zich allereerst zal concentreren op de vordering op de bestuurder uit hoofde van het openstaande rekening-courantsaldo en de vraag of die vordering tot ten minste dit bedrag kan worden toegewezen.

Uit de grootboekmutatiekaarten van Transport B.V. over het boekjaar 2018, is op te maken dat Transport B.V. begin 2018 een vordering had op de bestuurder van

EUR 32.140,53 uit hoofde van een rekening-courantverhouding. Deze vordering liep volgens de grootboekmutatiekaarten op tot circa EUR 190.000,--.

In de grootboekmutatiekaarten over het boekjaar 2019 staat voor de rekening-courantverhouding een openingssaldo van nihil in plaats van de circa EUR 190.000,--. Ter zitting heeft de advocaat van de bestuurder aangegeven het verschil tussen nihil en EUR 190.000,-- niet te kunnen verklaren. Bij gebreke van enige uitleg gaat de rechtbank er daarom vanuit dat het boekjaar 2019 had moeten aanvangen met een aanzienlijke vordering van Transport B.V. op de bestuurder. Ook in het jaar 2020 is de bestuurder creatief geweest met de hoogte van het rekening-courant saldo. Ultimo 2020 bedraagt het rekening-courantsaldo circa EUR 300.000,--.

Voorts heeft de curator gesteld dat dit bedrag moet worden vermeerderd met in ieder geval EUR 114.000 omdat de eenmanszaak van de bestuurder vorderingen van Transport B.V. op haar debiteuren voor een bedrag van EUR 163.328,91 heeft geïncasseerd. Vervolgens heeft de bestuurder EUR 114.000,-- daarvan doorbetaald aan Transport B.V. Dit is echter niet in de administratie geboekt als voldoening van facturen, maar als credit in rekening-courant. Hierdoor lijkt het (ten onrechte) alsof de bestuurder een deel (EUR 114.000,--) van zijn rekening-courantschuld heeft afgelost. Omdat de bestuurder dit onvoldoende heeft weten te betwisten, wijst de rechtbank ook dit bedrag toe.

De conclusie is dat de toe te wijzen vordering op de bestuurder in ieder geval EUR 400.000,-- bedraagt. Dit bedrag wordt dan ook toegewezen door de rechtbank. Dat het bedrag dat de bestuurder uit hoofde van de rekening-courantverhouding is verschuldigd mogelijk hoger is, behoeft, gelet op het verzoek van de curator om bij een toewijzing voor een bedrag van minimaal EUR 380.000,-- er geen behoefte meer bestaat aan een beslechting van de overige geschilpunten, geen nadere bespreking.

Tevergeefs heeft de bestuurder de rechtbank verzocht in geval van een veroordeling een betaling in termijnen toe te staan. Artikel 6:29 BW bepaalt dat de schuldenaar zonder toestemming van de schuldeiser niet bevoegd is om het verschuldigde in gedeelten te voldoen. De curator heeft aan de bestuurder geen toestemming verleend in termijnen te betalen. Aangezien de wet geen grondslag biedt aan de rechter

om een betalingsregeling op te leggen, gaat de rechtbank voorbij aan het verzoek van de bestuurder. Dit betekent dat de bestuurder het bedrag waartoe hij is veroordeeld ineens moet betalen.

Een vraag over bestuurders-aansprakelijkheid?

Neem contact op met een van onze specialisten

Vincent Terlouw

Partner / Advocaat

+31 6 5112 0296

v.terlouw@ploum.nl

Maurice Verhoeven

Partner / Advocaat

+31 6 2036 4060

m.verhoeven@ploum.nl

Thomas Munnik

Advocaat

+31 6 2248 1755

t.munnik@ploum.nl

Suzanne van Aalst

Advocaat

+31 6 1255 6802

s.vanaalst@ploum.nl

Annerieke Meerkerk

Advocaat

+31 6 1117 6305

a.meerkerk@ploum.nl

Boaz van Honk

Advocaat

+31 6 3008 0195

b.vanhonk@ploum.nl